

Svätý Josemaría Panne Márii zo Stípa: „Pani, nech sa stane!“

Na brehu rieky Ebro v Zaragoze stojí nádherná bazilika El Pilar na mieste, kde sa v moslimskom období nachádzal chrám zasvätený Panne Márii. Počas rokov, ktoré strávil v Zaragoze v seminári a pri štúdiu civilného práva, navštevoval svätý Josemaría Pilar denne.

10.10.2023

Nádherná bazilika del Pilar stojí na brehu rieky Ebro v Zaragoze, na mieste, kde sa v moslimskom období nachádzal chrám zasvätený Panne Márii.

Jeho výstavba sa začala v renesančných časoch, prešla obdobím baroka a skončila v 18. storočí neoklasicistickými úpravami. Vo vnútri baziliky sa nachádza Svätá Kaplnka Panny Márie zo Stĺpu, nádherná vitráž, ktorá obsahuje stĺp, na ktorom podľa tradície spočinuli nohy Panny Márie.

Stĺp je pokrytý bronzom a striebrom a drží sošku predstavujúcu Panu Máriu s mohutným plášťom a Dieťaťom v náručí. Od svojho príchodu do seminára v Zaragoze si Josemaría zvykol navštevovať Pilar a skrátiť si tak voľný čas medzi vyučovaním. A kým bol v Zaragoze, ako sám hovorí, žil tento zvyk dennodenne:

Úcta k Panne Márii Pilar sa začala v mojom živote, odkedy ju rodičia svojou aragónskou zbožnosťou vštepovali do duše každého zo svojich detí. Neskôr, počas mojich kňazských štúdií a tiež keď som študoval právo na univerzite v Zaragoze, boli moje návštevy u Pilar dennodenné[1].

Pri návšteve baziliky Pilar sa často musel postaviť do radu s ostatnými veriacimi, kým pobozkal kúsok vystaveného stĺpa, ktorý nosili na perách celé generácie kresťanov. Tam, vo Svätej kaplnke, opakoval svoje naliehavé strelné modlitby: **Domine, ut sit**, nech je to, čo chceš, lebo neviem, čo to je! A to isté Blahoslavenej Panne: **Domina, ut sit!**[2].

Neuspokojil sa s bozkávaním stĺpa, chcel sa k obrazu priblížiť. Podľa príbehu na to niekoľko mesiacov predtým použil trik, pretože plášť,

ktorým bol obraz zahalený, mohli bozkávať len deti a authority:

Kedže som sa priatelil s niekoľkými duchovnými, ktorí sa starali o baziliku, jedného dňa som mohol zostať v chráme aj po zatvorení dverí. Dostal som sa k Panne Márii, za spoluúčasti jedného z tých dobrých kňazov, dnes už zosnulého, som vystúpil po niekoľkých schodoch, ktoré deti tak dobre poznajú, a keď som sa priblížil, pobožkal som obraz našej Matky[1].

Vo svojej izbe v seminári San Carlos mal Josemaría sadrovú reprodukciiu tohto obrazu. Nemal veľkú hodnotu. Pochádzal od príbuzného kardinála Soldevilu. Josemaría neustále chodieval k sadrovému obrazu a prosil o to, aby sa čo najskôr splnila Božia vôľa:

V tých rokoch som zveroval svoje modlitby jednoduchej soške Panny

***Márie zo Stĺpu, aby mi Pán dožičil
pochopiť to, čo moja duša už cítila.
Domina! -zvykol som jej hovoriť
latinskými výrazmi, nie celkom
klasickými, ale okrášlenými
láskou: ut sit, nech je zo mňa to, čo
Boh chce, aby sa stalo (čo chce)[2].***

Znova ju videl až v roku 1960

Jeho modlitba bola taká neodbytná,
že nakoniec na podstavec sošky vyryl
hrotom klinca strelnú modlitbu.
Tento obraz zostal v Zaragoze, keď
Josemaría odtiaľ odišiel.

Znovu ho uvidel až v roku 1960 v
Ríme, keď mu jedna z jeho dcér v
Opus Dei ukázala sošku Panny Márie
zo Stĺpa, ktorá bola dovtedy v dome
niektorých príbuzných v Zaragoze.
Poslali mu ju, pretože bola jeho:

***Otče, prišla sem soška Panny
Márie del Pilar, ktorú ste mali v
Zaragoze. Odpovedal som: nie,
nepamätám si. A ona povedala:***

áno, pozrite sa na ňu, je tam niečo od vás napísané. Bola to taká strašná soška, že som si nemyslel, že je možné, aby bola moja.

Ukázala mi ju a pod ňou bolo na sadre klincom napísané: Domina, ut sit! s vykričníkom, ako som vždy písal do strelných modlitieb, ktoré píšem po latinsky. Pani, nech sa stane! A dátum: 24 5 924.

Deti moje, Pán ma často pokoruje. Hoci mi neraz dáva bohatú jasnosť, často mi ju aj berie, takže nemám istotu sám v sebe. Vtedy prichádza a ponúka mi medový nápoj. O týchto predtuchách som vám už mnohokrát hovoril, hoci niekedy som si myslel: Josemaría, ty si podvodník, klamár.... Ten obraz bol zhmotnením mojej dlhoročnej modlitby, toho, čo som vám toľkokrát povedal[5].

Poznámky pod čiarou:

[1] *La Virgen del Pilar*, článok uverejnený v AA. VV., *Libro de Aragón*, Zaragoza 1976, s. 97 a n. Zmienky sú aj v iných spisoch; napríklad: „V čase, keď som v Zaragoze vykonával svoje kňazské štúdiá [...], boli moje návštevy u Pilar prinajmenšom dennodenné“ (*Recuerdos del Pilar*, článok uverejnený v *El Noticiero*, noviny Zaragozy, 11. X. 1970). Porovnaj tiež Álvaro del Portillo, Sum. 142.

[2] *List* 29-XII-1947/14-II-1966, bod 19.

[3] *Recuerdos del Pilar* (v *El Noticiero*, Zaragoza, 11-X-1970); porovnaj tiež AGP, P03 1978, s. 21-22.

[4] J. Escrivá de Balaguer, *La Virgen del Pilar*, v *Libro de Aragón*, op. cit., s. 97.

[5] AGP, P03 1975, s. 222-223;
porovnaj tiež Álvaro del Portillo,
Sum. 141; Javier Echevarría; Sum.
2556; Jesús Alvarez Gazapo, Sum.
4281.

Bratranec Pascual Albás Llanas
svedčí: „Tá soška pochádza z domu
D. Carlosa Albása. Manolita, jeho
neter, ju dala mojej
manželke“(Pascual Albás, AGP, RHF,
T 02848, s. 2).

Spomedzi ďalších svedectiev o tej
istej udalosti porovnaj napríklad
svedectvo Encarnación Ortegovej:
„Využijúc cestu z Ríma do Španielska
[...], Mercedes Moradová, v tom čase
tajomníčka Centrálnnej Asesórie
ženskej sekcie Diela, vyzdvihla v
Zaragoze sadrovú sošku Panny Márie
zo Stĺpa, ktorá patrila nášmu
zakladateľovi.

Hneď ako dorazil do Ríma, chceli sme
ju odovzdať Otcovi:

- „Otče,“ povedali sme, „prišla sem soška Panny Márie, ktorú ste mali v Zaragoze“.

Náš Otec odpovedal, že si na túto sošku nepamätá, ale ja som na tom trvala:

- „Áno, pozrite sa na ňu, je tam niečo od vás napísané“.

Ukázala som mu spodnú časť sošky, kde sa dala prečítať strelná modlitba napísaná klincom: **Domina, ut sit!** a za ňou dátum: 24 5 924. Latinské slová boli ukončené výkričníkom, ako to náš Otec robil vždy, keď napísal strelnú modlitbu v latinčine.